

stem. Der er tit en tendens til, at man, når man gør tingene meget forenkede og meget automatiserede, glemmer hensynet til borgerne.

Dertil kommer så, at jeg, når man centraliserer det, også er meget bange for det her med, at der ikke længere er det personlige møde. Ganske mange af de mennesker, vi snakker om, som er i klemme, er ikke i stand til at lave den lange skriftlige klage eller redegørelse for deres sag. De er heller ikke, selv om de måske på papiret har en fin uddannelse og er i stand til at hjælpe alle mulige andre, i stand til at varetage deres egen sag og slet ikke på skrift.

Derfor er det helt afgørende, at de har muligheden for at møde op tæt på, hvor de bor, og snakke med en sagsbehandler og have deres papirer med. Nogle af de her mennesker kommer med plasticposer fyldt med rudekuverter, som de ikke har turdet åbne. Så bange er de for deres gæld, så svært har de ved at håndtere det. De kan jo ikke bare sende de her to plasticposer fyldt med lukkede rudekuverter ned til skatteinddrivelsescentret og så regne med, at der er nogen, der kigger på det. De er nødt til at kunne møde op et sted og snakke med et levende menneske, der tager sig af deres sag.

Derfor mener vi, at det er helt afgørende, at vi sikrer, at den inddrivelse fortsat kommer til at finde sted på den måde, at man møder et menneske og ikke skal rejse 100 km for at kunne møde et menneske.

Derudover forstår jeg simpelt hen ikke det, der her er lagt op til, med, at sagerne skal sendes frem og tilbage mellem kommunen og inddrivelsescentret afhængigt af, hvordan det går i sagen. Jeg tror altså, at det bliver meget svært for borgeren at finde ud af, hvor sagerne egentlig er henne, og hvem det nu er, de skal snakke med. Er det kommunen, eller er det inddrivelsescentret? Der tror jeg det er vigtigt, at borgeren ved, at når først sagen er sendt over, så er det kun ét sted, vedkommende skal henvende sig til.

Så er der hele spørgsmålet om datasikkerhed, hvor Datatilsynet jo har udtrykt en række bekymringer. Det fremgår af høringssvarene, at ministeriet mener, at dem har man taget højde for. Men det er noget af det, vi meget gerne vil have belyst nærmere, og et punkt, hvor vi også har debatten i forbindelse med andre dele af kommunalreformen om bekymringen over de personfølsomme oplysninger og over, hvad der egentlig sker. Det er noget af det, vi vil forfølge, både i forbindelse med den her lov og også generelt i Retsudvalget og i Kommunaludvalget.

Så er der det, som jeg også har været inde på i de korte bemærkninger, om, hvorfor i alverden man har valgt, at det er Landsskatteretten, der skal være en klageinstans. Jeg forstår det simpelt hen ikke og slet ikke med hensyn til landsret og Højesteret. Jeg synes, at det ville være mere indlysende, at sagerne gik direkte til fogedretterne, sådan som Foreningen af Pantefogeder også har foreslået gennem mange år. Det er det naturlige sted at gå hen, og det er også tæt på borgeren, hvis det er det, man har som målsætning.

Og så et lille kuriosum. Jeg synes, at man, når man alligevel er i gang med at ændre på lovgivningen, burde afskaffe den sidste rest af gælds-fængsel, vi har i Danmark. Det er altså noget, der hører til en tid for flere hundrede år siden, og jeg synes, at man burde gribe chancen og afskaffe muligheden for gælds-fængsel, nu vi er i gang med at ændre på reglerne.

Det er i dag sådan, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at den i sin kommune vil benytte muligheden for, at folk, der ikke betaler børnebidrag, skal afsone straffen for det i et fængsel. Det synes jeg lige så godt vi kunne få helt ud af dansk lov.

Til slut vil jeg sige, at det allerbedste jo ville være, at nogle af de mange mennesker, der nu ikke længere skal sidde og lave inddrivelse, kontrol osv., i stedet kunne bruges til at rådgive folk, til at yde den hjælp, der skulle til, for at folk kom ud af deres gæld og ikke stiftede ny gæld.

Derfor håber vi, at vi samtidig med det her forslag kan få en drøftelse af, om ikke vi skulle gøre som i de andre nordiske lande, nemlig indføre gælds-rådgivning, så folk havde mulighed for at komme ind fra gaden – også anonymt – og få en ordentlig rådgivning om deres økonomiske situation og få noget hjælp til, hvad de skulle gøre for at få økonomien til at hænge sammen. Det har Dansk Landbrug i øvrigt også foreslået i deres høringssvar. Det kunne være, Venstre ville lytte lidt til Dansk Landbrug, det har partiet jo gjort før.

Den med, at man kan gå til sit pengeinstitut, gælder altså ikke i virkelighedens verden. Jeg har så mange eksempler på mennesker, der ikke har kunnet få rådgivning, eller som tværtimod er blevet ledt i gæld af deres pengeinstitut. Deres gæld vokser eksplosivt, hvis de kun lytter til deres pengeinstitut, og derfor er der behov for at have en uafhængig gælds-rådgivning i offentligt regi i stedet for at have nogle mennesker, der er uddannede til at tage sig af det, og det er sagsbehandlerne i det sociale system altså heller ikke.